

ДЖАНИ РОДАРИ КОТАРАКЪТ ПЪТНИК

Превод от италиански: Хубан Стойнов, Бояна Петрова, —

chitanka.info

Веднъж във влака, който пътува от Рим за Болоня, се качи един котарак. По влаковете често се виждат котки, но в повечето случаи те са или в кошница, или в кутия с дупка, за да могат да дишат. По влаковете се срещат дори скитащи котки, попаднали там случайно, тръгнали на лов за мишки. Но котаракът, за който говорим, беше котарак пътник и пътуваше самостоятелно.

Държеше черна чанта под мишница като адвокат, но не беше адвокат, беше си котарак. Носеше очила като счетоводител, но не беше счетоводител, беше си котарак и имаше отлично зрение. Беше облечен с палто и шапка като някой елегантен господин, но не беше елегантен господин, беше си котарак.

Влезе в едно купе от първа класа и като видя свободно място до прозореца, настани се там. В купето вече седяха трима души: една дама, която отиваше в Арецо при сестра си, един търговец, който отиваше по работа в Болоня, и един младеж, който не се знае къде отиваше. Влизането на котарака предизвика разговор.

— Какво хубаво коте! — възкликна дамата. — Мац-пис-пис... Пътуваш си самостоятелно, като редовен пътник, нали?

Търговецът каза:

— Дано няма бълхи!

— Не виждате ли, че е съвсем чистичко — отвърна дамата.

— Да се надяваме, че... Трябва да ви кажа, мила госпожо, че аз съм алергичен към котките. Да се надяваме, че няма да ме зарази с хрема.

— Но то не е болно от хрема, как ще ви зарази?

— Аз много лесно се заразявам, скъпа госпожо, заразяват ме дори когато не са болни.

— Мац-пис-пис... Дошло си да запазиш място на господарката си, нали, котенце?

— Мяу!

— О, какво хубаво гласче! Какво ли искаше да каже?

За пръв път се обади младежът:

— Каза, че няма господари и че е свободен и независим котарак.

— Ах, че интересно!

— Значи е котарак скитник — отбеляза намръщен търговецът. — Дано не ме зарази с морбили!

— Как с морбили? — възкликна дамата. — Котките не боледуват от морбили и освен това от морбили се заразяват само децата.

— Скъпа госпожо, аз никога не съм боледувал от морбили. А знаете ли, че е много по-опасно, когато един възрастен човек се зарази от морбили?

Влакът потегли и след малко мина кондукторът.

— Билетите, моля!

Дамата отвори чантичката си.

— Ох, къде съм си сложила билета... Почакайте, трябва да е тук... А, ето го, слава богу!

— Благодаря, госпожо. А билет за котарака?

— Но котаракът не е мой!

— Ваш ли е, господине?

— Само това липсваше — измърмори търговецът. — Не мога да понасям котките. Кръвното ми налягане се повишава от тях!

— Не е и мой — каза младежът. — Това е котарак, който пътува самостоятелно.

— Все пак, той трябва да има билет.

— Не го събуждайте, нека спи... Толкова е красив, погледнете муцунката му!

— Муцунка или не, той трябва да има билет!

— Мац-пис-пис — повика го дамата. — Хайде, котенце, хайде, миличко, погледни кой е тук...

Котаракът отвори едното си око, след това другото и измяука:

— Мяу!

— На всичко отгоре и протестира! — обади се търговецът. — Ама че работа! Защо не пътува в спален вагон, като толкова иска...

— Той не протестира — обясни младежът. — Каза: „моля за извинение, бях се унесъл...“.

— Аха, бил се унесъл!

— Да, изглежда, че обича да употребява такива изтънчени думи.

— Мяу! Мяу! — обади се отново котаракът.

— Каза: „моля, ето моят билет“ — преведе младежът.

— Проверете го внимателно — каза търговецът на кондуктора, — много хора пътуват в първа класа с билети за втора!

— Билетът е редовен, господине.

— Мяу, мяу, мяу — измяука настоятелно котаракът.

— Каза, че му се струват обидни вашите намеци — обясни младежът, — но щял да се въздържи заради белите ви коси...

— Какви бели коси? Аз съм плешив!

— Мяу, мяу!

— Каза: „Виждам, че сте плешив, но ако имахте коси, щяха да бъдат бели.“

Дамата въздъхна:

— Вие разбирате езика на котките! Как успявате?

— Много просто, човек трябва само да се постарее.

— Мяу, мяу?

— О, колко е бърбърив този котарак! — измърмори търговецът. — Изобщо не млъква!

— Какво каза, какво каза? — обърна се дамата към младежа.

— Попита дали няма да ви смуцава, ако запали цигара.

— Не, разбира се, не, миличък... Ой, погледнете, предлага ми цигара... Как хубаво я запали! Прилича на истински! Искам да кажа, на истински пушач.

— Щом пуши, значи е пушач! — изръмжа търговецът. — Да не искате да е ловец на лъвовете!?

— Мяу, мяу!

— Каза: „прекрасен ден. Вчера не беше толкова приятен. Дано утре бъде толкова хубаво, колкото е днес. Надалеч ли пътувате, господа? Аз отивам във Венеция по лична работа“.

ПЪРВИ КРАЙ

Става явно, че младежът е вентролог, тоест умее да говори с корема си, че е фокусник и илюзионист. Всичко е изиграл сам.

ВТОРИ КРАЙ

Разбира се, че котаракът не е истински котарак, а котарак робот: една много скъпа играчка, която ще се продава за Нова година.

ТРЕТИ КРАЙ

Всичко е измислено. А би било хубаво един ден човек да може да говори с животните. Ако не с всички животни, то поне с котките!

КРАЯТ, КОЙТО ИЗБИРА АВТОРЪТ

Аз съм за края, който още не съществува. Винаги гледам в бъдещето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.